

Teatre Auditori de Granollers

25/02/22
—20h

Requiem de Mozart

Amb el Cor de Cambra de Granollers

cor de
cambra

El Cor de Cambra de Granollers
és resident al Teatre Auditori
de Granollers

Programa

· WOLFGANG A. MOZART (1819-1895)

Requiem en Re menor, KV 626

XVII. *Introitus Requiem* (Adagio) (cor, soprano)

XVIII. *Kyrie* (Allegro-Adagio) (cor)

XIX. *Sequentia*

- *Dies irae* (Allegro assai) (cor)

- *Tuba mirum* (Andante) (soprano, mezzo, tenor, baix)

- *Rex tremendae* (cor)

- *Recordare* (soprano, mezzo, tenor, baix)

- *Confutatis* (Andante) (cor)

- *Lacrimosa* (cor)

XX. *Offertorium*

- *Domine Jesu* (Andante con moto)

(cor, soprano, mezzo, tenor, baix)

- *Hostias*

XXI. *Sanctus* (Adagio-Allegro) (cor)

XXII. *Benedictus* (Andante-Allegro)

(cor, soprano, mezzo, tenor, baix)

XXIII. *Agnus dei* (cor)

XXIV. *Communio Lux aeterna* (cor, soprano)

· WOLFGANG A. MOZART

Ave verum corpus

Fitxa artística

Crea Dance Company (Maria Rovira, directora i coreògrafa)

Cor de Cambra de Granollers (Josep Vila Jover, direcció)

Orquestra Simfònica del Vallès (Xavier Puig, direcció)

Manel Valdivieso, direcció

SOLISTES

Mireia Dolç, soprano

Anna Tobella, contralt

Carlos Ortiz, tenor

Nestor Pindado, baix

Vintè aniversari
del Teatre Auditori
de Granollers

20
22

Teatre
Auditori de
Granollers

Descobreix tot el que fem al voltant de la música clàssica!

Temporada 2021—2022

@TAGranollers
@teatreauditori
@teatreauditoridegranollers

20
22 Vintè
aniversari
del Teatre
Auditori de
Granollers

Organització i promoció:

Teatre Auditori de Granollers

Ajuntament de Granollers

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona Àrea de Cultura

«Sento a la llengua el regust amarg de la mort...»

Aquestes paraules van ser dites per Mozart a la seva esposa poques setmanes abans de morir i durant la gestació de la música que sentirem avui, en aquest espectacle integral d'altíssim voltatge emocional, visual i sonor. Una de les obres més cèlebres de la història de la música s'agermana amb la dansa i el moviment en una conjunció artística que farà aflorar un univers d'emocions i d'inquietuds comunes a tota la humanitat, i presents en aquesta obra mestra: el *Requiem*. Una obra commovedora i plena de força que Mozart no va poder acabar perquè va morir, la matinada del 5 de desembre de 1791, quan encara no havia fet trenta-sis anys.

I més de dos segles després, el *Requiem* continua envoltat de misteris i enigmes, tant pel que fa a la gènesi com a la gestació, però també per les dramàtiques condicions en què Mozart va compondre alguns passatges d'aquesta música sublim, durant els últims dies de vida, al llit i en pèssimes condicions de salut.

El mes de juliol de 1791, i mentre estava acabant d'instrumentar *La flauta màgica*, Mozart va rebre un misteriós encàrrec, a través d'un emissari anònim, de compondre una Missa de difunts a canvi d'una quantitat important de diners. De fet, qui el va encomanar va ser el comte Walssegg, un noble melòman i excèntric que organitzava concerts al castell d'Stuppach on músics professionals tocaven obres que ell comprava a compositors de renom i que feia passar per seves. Però això Mozart no ho sabia... i no ho va saber mai.

Mozart s'hi va posar a la tardor; durant l'estiu, la seva salut i l'estat d'ànim eren ben normals, però el 28 d'agost el compositor Franz Niemetschek el va visitar a Praga, hi va conviure quinze dies, i va descriure Mozart "amb nàusees constants, prenent un munt de medicaments, amb aspecte pàl·lid i trist; tot i que mostrava encara bon humor, quan els amics marxaven es posava a plorar". A finals d'octubre, Mozart confessa a la seva esposa Constance que sent la mort molt a prop i que té la sensació que l'estan enverinant. El 20 de novembre recau i ha de fer llit: ja no se n'aixecarà mai més. Durant els últims dies de vida, ajagut i en pèssimes condicions de salut, va seguir escrivint el *Requiem* i, amb Constance i el seu deixeble Süssmayr, en cantava fragments dels quals ell feia la part de contralt. L'emocionava especialment el *Recordare* i continuava donant instruccions de com acabar la peça perquè pressentia que ell no podria fer-ho: de fet, va arribar a pensar que ell mateix era el destinatari d'aquella missa de difunts que li havia encomanat aquell personatge misteriós de qui mai en va saber la identitat.

Mozart va estar lúcida fins a l'últim moment, però no va poder acabar l'obra: al manuscrit, la seva cal·ligrafia s'acaba just al vuitè compàs del *Lacrimosa*, i de la resta de material no se'n sap l'autoria. Segurament el geni salzburguès va donar totes les instruccions necessàries per acabar-lo, perquè l'obra és sublim de principi a fi.

Mozart va ser enterrat a la fossa comuna d'un cementiri als afores de Viena que ja no existeix. El seu *Requiem* va sonar per primera vegada el 14 de desembre d'aquell any a Viena, i segueix sent una de les obres més impactants que mai s'hagin escrit, plena d'emoció i transcendència, una sagrada confluència de dolor i bellesa que commou els sentits i que transfigura els nostres pensaments fins a convertir-los en emoció pura. I aquesta visió transcendent quedarà reflectida en la coreografia de Maria Rovira i la seva Crea Dance Company, que convertiran els sons en moviments i danses: una autèntica al·legoria de la vida i de la mort.

Xavier Chavarria, musicòleg